

VIII. Crec en l'Esperit Sant

Dc, 22/05/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Què crec de l'Esperit Sant? Què crec sobre l'Esperit Sant?

1. Que és una Persona.

Tot i que no és una persona com jo ho sóc. No solament perquè l'Esperit no té Cos, sinó perquè l'Esperit no té límits. Tot ell és la llum de la veritat; tot ell és vida i vitalitat; tot ell és abraçada d'amor. El Pare és l'Amant (el qui estima); el Fill és l'estimat; l'Esperit Sant és l'Amor. L'Amor que impulsa l'Un a estimar l'Altre; l'Amor que uneix l'Un amb l'Altre. L'impuls suau que ens mena a conviure a gust, a ser-hi amb els altres i pels altres. És el "medi diví" que ens fa estimar.

2. "El mateix Esperit és el perdó dels pecats".

A l'edat madura, un no es pot fer gaires il·lusions sobre la consistència i la coherència de la pròpia vida: hi ha en ella maneres de ser i de fer pròpies que hom desconeix i que, de sobte, s'adona que molesten els altres. Hi ha arrels i orientacions fondes del propi actuar que són errònies i porten tensions entre els que conviuen, perquè -en el fons- són arrels i orientacions egoïstes, és a dir que tracten d'imposar el propi "ego" als altres. Doncs bé: "El mateix Esperit és la remissió de tots els pecats". L'Esperit és el Vent que ens fa el cor net perquè ell mateix és la remissió de tot "pecat": dels nostres actes conscients i de la nostra manera de ser més amagada.

3. Som Temples de l'Esperit que ens mou a glorificar Déu i a estimar i servir els altres.

La primera part -glorificar Déu— la voldria explicar de forma molt concreta: tot d'una se'ns aclareix més i més el sentit del Parenostre i veiem que és realment l'oració del cristià. Fins i tot la petició: "no permeteu que caiguem en la temptació", a la llum del que he dit en l'apartat anterior, se' m fa molt necessària: és fàcil, quan sembla que hem millorat una mica, tornar a caure en les mateixes faltes de geni o tractar malament els altres... L'Esperit de Déu en nosaltres ens fa clar el sentit del Parenostre; ens adverteix del que ens cal pregar; ens dona el cor humil.

La segona part -estimar i servir els altres- és també obra de l'Esperit en nosaltres. Sense aquest "medi diví" que ens aboca a estimar i a servir -estimant primer aquells a qui vols servir- se'ns aniria esborrant en la pràctica el que és donar-se als altres i ho aniríem canviant en una manera inconscient i progressiva d'imposar-se als altres.

4. "Plens de l'Esperit Sant".

El pecat contra l'Esperit Sant és la convicció blasfema de que Crist està privat de l'Esperit de Déu i guiat pel diable. A l'inversa, la docilitat a l'Esperit té la seva arrel en l'amor intens a Jesucrist, un amor que el segueix en les Benaurances: en totes, però segurament les arrels de totes siguin el cor net, la misericòrdia i la humilitat, tot plegat, la pobresa. Llavors, com ho afirma el conjunt del llibre de

Lluc sobre els Fets dels Apòstols, els diversos personatges de l'Evangelí, Maria, els Apòstols, els deixebles, Esteve, Pau, Bernabé... es van omplint de l'Esperit Sant. Esdevenen dòcils a la comunicació de Déu que -tot i ser Déu- és a tocar de nosaltres i habita en nosaltres. Perquè Déu és el fonament, el fons, ocult del nostre ésser i del nostre actuar.